

Î

n

n

de Alexandru Vlahuță

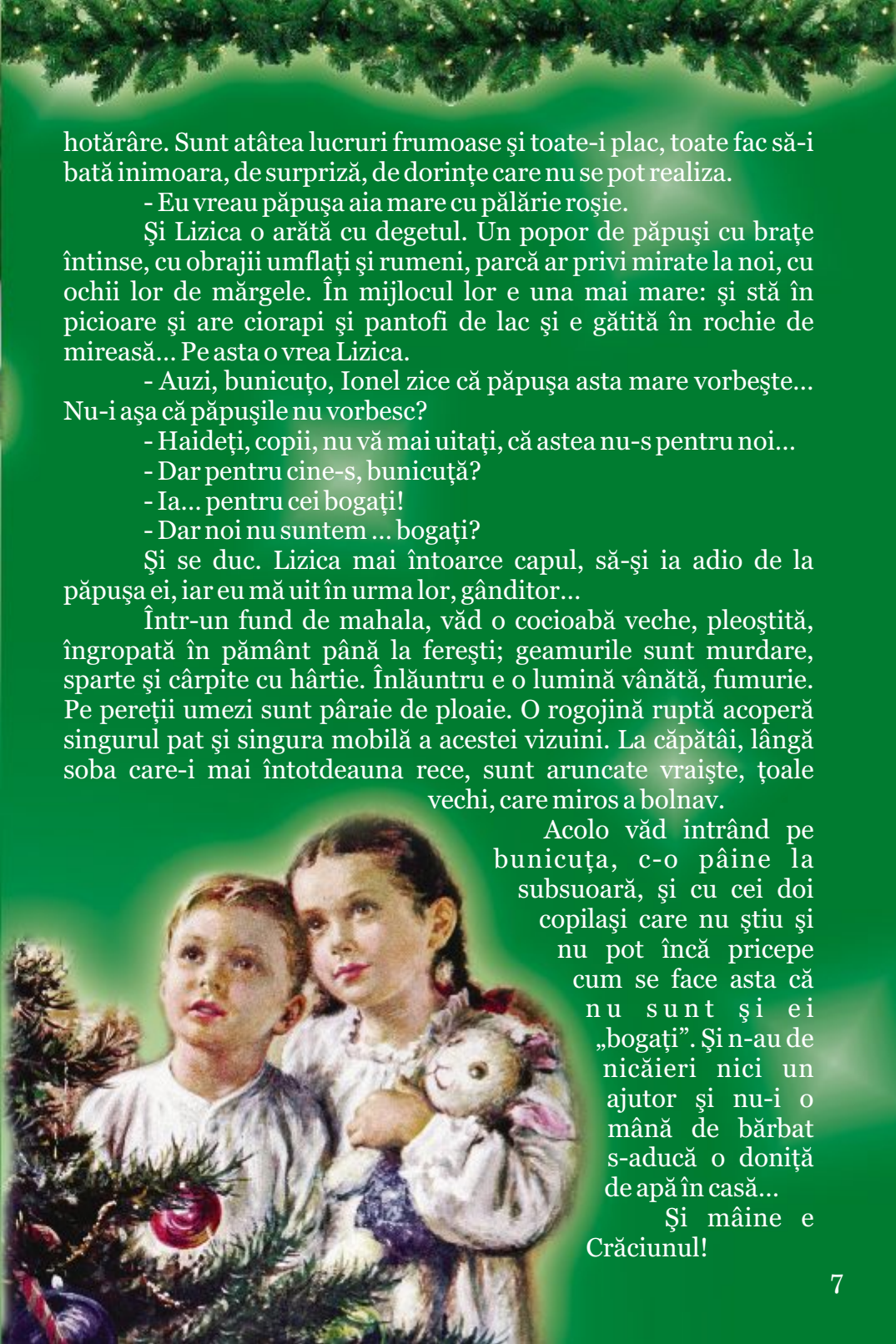
Pentru a treia oară întâlnesc azi pe bătrâna asta cu doi copilași de mână. Ce slabă-i, săraca! Și de-abia merge. E îmbrăcată într-o scurteică de petice toată, pe cap o brăboadă de lână gălbuie și, în picioare, târâie rămășițele unor foști șoșoni. Copiii, gătiți în vechituri de căpătat, palizi la față se uită cu ochii mari, speriați, pe la vitrinele pline cu jucării.

O, ce milă mi-e de copiii săraci care n-au jucării de Crăciun și căroră Anul Nou nu le aduce nici o bucurie! Și totuși nu-i aceasta cea mai tristă pagină din viața lor! Cum aș vrea să știu ce gândesc ei acum!... probabil, ce gândeam și eu la vârsta lor. Îmi văd așa de bine copilăria mea în privirea lor uimită, în dorințele și privirile lor, în paloarea feței și în sărăcia îmbrăcăminții lor. Și merg după ei; lângă ei, viața mea se amestecă-n clipa asta cu a lor. Bătrâna mi-e și mie bunică. Strada e ticsită de lume. Trăsuri pe două șiruri se mișcă încet, ca după mort. Prin prăvălii e îmbulzeală și o zarvă amețitoare. Se miră bătrâna de atâta lume... Ne-am oprit în fața unei vitrine mari.

- Ii, ce frumos e, bunicuță!... Eu aș vrea să am arapul acela călare pe țap... Dar tu, Lizico, tu ce-ai vrea?

- Eu?... Stai să-ți spun...

Și Lizica se uită amețită: parcă i-ar fi frică să ia așa, iute, o

hotărâre. Sunt atâtea lucruri frumoase și toate-i plac, toate fac să-i bată inimoara, de surpriză, de dorințe care nu se pot realiza.

- Eu vreau păpușa aia mare cu pălărie roșie.

Și Lizica o arată cu degetul. Un popor de păpuși cu brațe întinse, cu obraji umflați și rumeni, parcă ar privi mirate la noi, cu ochii lor de mărgele. În mijlocul lor e una mai mare: și stă în picioare și are ciorapi și pantofi de lac și e gătită în rochie de mireasă... Pe asta o vrea Lizica.

- Auzi, bunicuțo, Ionel zice că păpușa asta mare vorbește... Nu-i așa că păpușile nu vorbesc?

- Haideți, copii, nu vă mai uitați, că astea nu-s pentru noi...

- Dar pentru cine-s, bunicuță?

- Ia... pentru cei bogați!

- Dar noi nu suntem ... bogați?

Și se duc. Lizica mai întoarce capul, să-și ia adio de la păpușa ei, iar eu mă uit în urma lor, gânditor...

Într-un fund de mahala, văd o cocioabă veche, pleoștită, îngropată în pământ până la ferești; geamurile sunt murdare, sparte și cârpite cu hârtie. Înăuntru e o lumină vânăta, fumurie. Pe pereții umezi sunt pâraie de ploaie. O rogojină ruptă acoperă singurul pat și singura mobilă a acestei vizuini. La căpătâi, lângă soba care-i mai întotdeauna rece, sunt aruncate vraște, țoale vechi, care miros a bolnav.

Acolo văd intrând pe bunicuța, c-o pâine la subsuoară, și cu cei doi copilași care nu știu și nu pot încă pricepe cum se face asta că nu sunt și ei „bogați”. Și n-au de nicăieri nici un ajutor și nu-i o mână de bărbat s-aducă o doniță de apă în casă...

Și mâine e Crăciunul!